

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Vítkovice Revmont a. s.**
sídlem Ruská 2887/101, 706 02 Ostrava
zastoupený advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem Chodská 9, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3, 709 00 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2022 č. j. 4158772/22/3202-50523-801272, ve věci námitek

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žalobcova námitka ve věci úroku z vratitelného přeplatku na dani z přidané hodnoty podle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“).
2. Žalobce v žalobě uvedl, že okamžik úročení od 12. 4. 2017 byl žalovaným stanoven nesprávně. Striktní aplikace zákonných ustanovení daňového řádu je v případě žalobce nespravedlivá. Zákonná lhůta splatnosti daně je primárně určena na ochranu toho, kdo má doměřenou daň hradit. Žalobcův případ se odlišuje tím, že k „úhradě“ došlo již 24. 2. 2017 na základě zajišťovacích příkazů. Je pravdou, že vydání zajišťovacích příkazů i stržení částek bylo zákonným postupem, což konstatoval i Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 13. 4. 2021 sp. zn. 7 Afs 263/2020. Nezákonným byl následný postup žalovaného, když nerespektoval zákaz započtení v rámci insolvenčního řízení a zajištěné částky převedl na stanovenou daň, místo aby je vrátil žalobci. Aplikací zákonného ustanovení o splatnosti daně, které má sloužit na ochranu povinného, tak došlo k opaku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůraznil, že žalobcův názor nemá oporu v zákoně. Žalobce si je vědom zákonných pravidel, ovšem považuje je za nespravedlivá. Žalovaný je vázán zásadou zákonnosti, není oprávněn odchytil se při výpočtu úroku z vratitelného přeplatku od zákonných norem. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval přitom v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul přehledně a výstižně dosavadní skutkové okolnosti, žalobce je shodně popsal v žalobě, proto soud v tomto směru zcela odkazuje na napadené rozhodnutí žalovaného.
6. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval námitkou žalobce ohledně počátku prodlení na str. 3-5 rozhodnutí. Soud konstatuje, že žalovaný postupoval podle příslušných zákonných ustanovení a také ve smyslu předchozích rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2022 sp. zn. 22 Af 41/2021 a sp. zn. 22 Af 42/2021. Žalovaný dospěl k závěru, s nímž se soud ztotožňuje, že vratitelný přeplatek vznikl ke dni zániku účinnosti zajišťovacích příkazů, když jejich účinnost zanikla splatností daně v souladu s § 168 odst. 5 daňového řádu. Splatnost daně se odvíjela od právní moci odvolacího rozhodnutí ve věci platebních výměrů – ty nabyly právní moci dne 10. 3. 2017, k tomu je třeba připočíst 15 dnů podle § 139 odst. 3 daňového řádu, účinnost zajišťovacích příkazů proto zanikla 27. 3. 2017. Poté běžela patnáctidenní lhůta pro vrácení přeplatku podle § 168 odst. 5 daňového řádu, takže stanovená lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu uplynula dne 11. 4. 2017. Prvním dnem prodlení tedy byl 12. 4. 2017.
7. Žalobce v žalobě netvrdí, že by snad postup žalovaného byl v rozporu s daňovým řádem. Žalobce považuje aplikaci zákonných ustanovení za nespravedlivou s ohledem na specifičnost svého případu, který se podle něj odlišuje v tom, že daň byla žalobcem *de facto* (nedobrovolně) uhrazena dříve, než došlo k její splatnosti. Soud uvádí, že v tomto neshledává žádnou specifičnost žalobcova případu. Žalobci byly částky zajištěny na základě zajišťovacích příkazů, a to před splatností daně, což je situace, na kterou přesně dopadá § 167 odst. 1

daňového řádu. Jak vyplývá z bohaté judikatury, zajišťovací příkaz má předstižný a dočasný charakter, a na něj navazující exekuci je nutno vnímat jako nejzazší prostředek k vynucení povinnosti stanovené zajišťovacím příkazem (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2019, č. j. 2 Afs 392/2017-48). Nicméně zajištění částek před splatností daně je postup v souladu s daňovým řádem, který v žalobcově případě shledal zákonným i NSS, jak žalobce ostatně uvedl sám v žalobě. Krajský soud tedy uzavírá, že v daném případě neshledal nespravedlivost, kterou žalobce tvrdil.

8. S ohledem na výše uvedené soud zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
9. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 11. dubna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu